

LUCEAFĂRUL

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Opera și cititorul

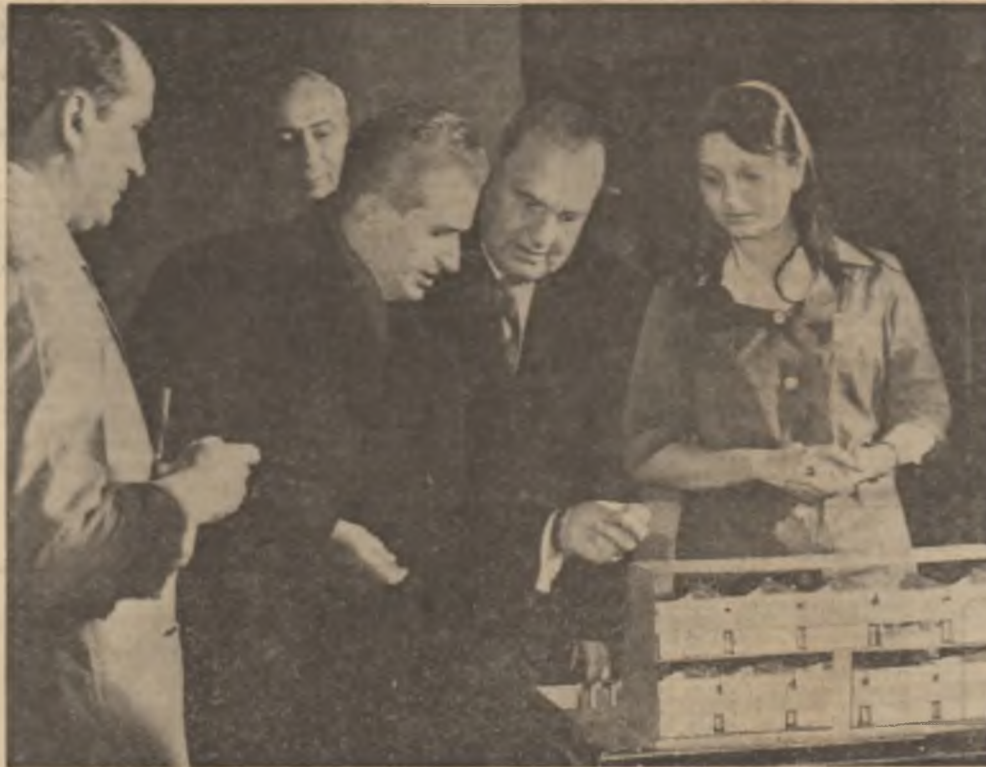
etnem din admirabilul eseu călănescian Ozymandias — o „cronică a optimismului” din 1956 — următoarea frază: „Azi, eu cred că scriitorii și artiștii trebuie să se întinească cu cetățenii, dar vorbind nu despre ei, ci despre viața de înălțime a experienței lor”. Dacă luăm aminte și la cele spuse în pasajul concludiv al eseului, unde, totodată, este dezvăluită sursa mitologică a temei generale dezvoltate, vom înțelege întru totul titlul acestui postulat numai aparent contradictoriu: „esențialul este — conchide autorul — a munci pentru semenii tăi și a nu te lăsa imbolnavit de iluzii deșarte. Îmi răsună în minte un sonet ironic de F. B. Shelley, despre un fragment de statuie pierdută, săcinit în pustiu și din care n-au mai rămas decât două picioare pe un piedestal, a bucată a feței și a inscripție: „Numele meu este Ozymandias, rege al regiilor: / Priviți operele mele, a voi, puternicilor și disperaților! — Mi se pare că mai avem încă și azi (...) asemenea Ozymandias, profesantul personalității lor prin inscripții colosale, ca vor zace în nisipul pustului”.

Tată, asadar, definit însuși statutul moral ce se cuvine a sta la baza contactului, a întâlnirii directe dintre scriitor și cititor. Simplu spus, unica rațiune a acestui act vizează scopuri superioare educative. Ideea că, la întâlnirea cu cititorii, scriitorii de azi au datorită de a vorbi despre viața „de înălțime” a experienței lor, are un înțeles pe cât de limpede, tot pe atât de profund. Eliberat de vanitatea „reputației personale”, refractar decît în fața unei asemenea concepții „personaliste”, cum tot G. Călinescu zice, scriitorul angajat în tulburătoarea și plină de răspundere confruntare „pe viu” cu cititorii trebuie să se bizuie exclusiv pe adevărul experienței lui de viață înlocuit propriii creații. Acesta fiind mijlocul problemei privită din perspectivă — așazind teoretică, firește că discutarea și rezolvarea aspectelor practice, adică de „metodologie”, reclamă maximum de atenție. Nu intrăm prea mult în chestiunile de ordin strict organizatoric. Observăm totuși în trecut că și aici sînt încă multe de făcut: în poftă progreselor impozante obținute pînă acum, fie că avem în vedere activitatea unuia sau altuia dintre factorii răspunzători, din ceea ce se știe de pe teren, faptele nu se desfășoară întotdeauna așa cum s-ar cuveni, pentru a se crea cel mai propice cadru de întâlnire — în librării, la școli, la cluburi, la cămine culturale etc. — a scriitorilor cu cititorii. Probabil că instituirea unui sistem de lucru coerent, avînd o funcționalitate bine pusă la punct, ar fi de natură să înlăture multe din neajunsurile ce mai persistă, între care — spiritul de improvizație nu deține ultimul loc, dimpotrivă.

Revenim însă la punctele de reper oferite de postulatele călănesciene și observăm că forma ideală pe care o capătă întâlnirea scriitorului cu cititorul este, indiscutabil, dialogul. Cel dintîi îl vorbește celui de al doilea despre viața prin intermediul opere prezentate sau citite. Omeneste vorbind, totodată, el, scriitorul, este interesat de succesul tentativei sale, mai exact de însăși judecata de valoare formulată ad hoc de interlocutorul său, cititorul. (După cum va fi mereu interesat de realitatea vieții interlocutorilor săi, sursă vitală pentru imaginația creatoare a omului de literă). În această îndeterninare rezidă adevărul și revelatorul raport de reciprocitate, la urma urmei, de cointerese etico-estetice. Mai persistă cumva în conștiința scriitorului contemporan credința că opera sa are o existență sieși suficientă, sensibilă doar la legile destinului „absolut” și fatalmente indiferentă față de circumstanțele imediate în care își face apariția, adică față de judecata primilor ei cititori? Dacă da, drept răspuns, ne îngăduim a mai decupa un pasaj din eseu Ozymandias: „Niciodată valoarea unei opere n-a scăpat masei, mai devreme sau mai târziu. Publicul de a anume categorii se înfrimță și se delectă cu lucruri mediocre, masa reclamă capodopere. Prin urmare, scumpe Alter-Ego, cumine este a sta discret și a aștepta. Este cu neputință ca mulțimea trecînd prin fața lui Apollin din Belvedere să nu bage de seamă că are în față o operă sublimă”.

Este de datorită și în puterea scriitorului contemporan să contribuie la transpunerea în fapt lucidă și realistă a aserțiune călănesciană. Cu condiția să aibă curajul de a-și asuma în toate privințele răspunderile și riscurile ce decurg de aici. Ceea ce, evident, e numai și numai în folosul său.

Nicolae Ciobanu

Din nou în vizită de lucru, în mijlocul muncitorilor și specialiștilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, a propus noțiunii un înalt exemplu de responsabilitate comunistă și patriotism, de grijă față de ziua de mâine, lăunsoasă, a României socialiste

OPINII

Personajul tînăr, erou al literaturii

În primăvara lui 1975, cînd așteptam apariția primului meu roman, Lumină pentru cei singuri, am discutat cu cineva dintr-o editură posibilitatea publicării de către instituția sa a unui volum al meu de note de călătorie.

— Dar am auzit, mi-a spus, că ai scris un roman despre tineret, despre studenți. De ce nu vrei să ne dai și nouă un asemenea roman? Ti-l arăpăra foarte repede.

— I-am promis că voi gândi serios la oferta sa atît de promptă. Oricum, cel puțin o bună bucată de vreme de acum înainte intenționez să scriu despre tineret, despre vîrstă și generația mea, despre problemele ei deloc simple.

— Uite cum trebuie să fie romanul — a început interlocutorul meu cu metodă. Să prezînte descoperirea vieții la vîrsta tineretii, înfiorarea în fața misterului cunoașterii, prima dragoste, eventual prima decepție, alegerea unei profesii, viața de facultate, poftim, dacă vrei, să apară și un profesor mai antipatic, nu mă supăr, dar totuși cu părțile lui bune, în fine, portretele unor colegi de serviciu, de generație, de facultate, depinde cum îți-i alegi...

— L-am intrerupt. Eventualul meu roman a expirat... N-am înțeles niciodată de ce vîrsta tineretii, o vîrstă atît de complexă și deschisă unor posibilități multiple de abordare, apare în mințile unor oameni care au reușit s-o depășească atît de plată și schematic. După cum n-am înțeles nici de ce tînarul trebuie văzut nespărat ca un fel de zăpăc naiv și de un optimism inatacabil, pentru care, la limita de jos a tineretii, răsul „tulelor” reprezintă un act cu semnificații major simbolice, iar la limita ei superioară, el trebuie obligatoriu să se confrunte cu universul.

Tînarul se vede redus astfel ca existență și precușorîrii formale la lucrurile lui comune, la acele emoții în fața universului, cunoașterii și alte generalități vagi de același calibru, pe care orice om rezonabil, ca să se poată încadra într-o realitate concretă, vie, complexă, trebuie cu necesitate să le depășească, să pătrundă și dincolo de domeniul generalității a-

Gabriel Gafița

Continuare în pag. a 6-a

Scrioare unui tînăr prieten

Spre mari adîncuri

Criteriile de apreciere a poeziei variază totdeauna de la critic la critic, de la cititor la cititor. Ele impun un scriitor adevărat fie prin titlul sau realizare artistică, fie numai prin câteva poezii care sînt scrise să rămîna timpului.

În cazul nostru, fiind vorba de un scriitor tînăr, aceste criterii sînt deosebite de ale scriitorului matur. Ele trebuie să ajute, să statornicească, să lumineze drumul străbătut pînă acum de poet, arătîndu-i că aceasta este calea poeziei pe care a mers este cea adevărată.

În acest sens, Florin Costinescu, că despre el e vorba, este unul dintre poezii care întrunește aceste criterii. El este, pînă acum, numai autorul a două volume de poezie, dar un scriitor cu o veche activitate poetică, căruia i-a trebuit mult timp de meditație pentru a se hotărî să pucendă la apariția în volum.

Prima sa carte de poezie se cheamă Adierea Tărilor, apărută la editura „Albatros” în anul 1972, iar a doua Ramura de vîscică apărută la editura „Eminescu”, în anul 1974.

I-am cunoscut mînd intitul publicatie prin reviste, apoi pe cele statornice în volume. După aceea pe cele citite în la gazetarile literare ale revistelor „Luceafărul”, de la alte gazetarilor care am participat împreună.

Vi este un poet cald cînd este vorba de poezia lirică și stîncos atunci cînd face apel la poezia parabolică și patriotică. Interesant de la bun început, mi s-a părut la Florin Costinescu faptul că fără a se depărta de subiectul propus el poate spune exact ceea ce gîndește și mai ales că știe unde trebuie să se oprească.

Poezia a acumulat mult timp experiența aceluși nevăzut al său, care l-a ajutat să-și formeze, să-și găsească un drum propriu. Cuvîntul său transmite, comunică, toată gama sa de sentimente.

Virgil Carianopol

Continuare în pag. a 7-a

JURNAL DE POET

Parabola

Parabola, a arunca pe înșăd, este vîntul dintre cele mai neobișnuite de mîncă în toate artele, prezent în cele mai vechi culturi legate de tradițiile orale. Într-o bună zi a urzitor din două vînturi: pe de o parte din nepăsarea de-a seiza corect de se lasă înălțat cu un fenomen spiritual sau natural iar pe de alta de-a cruța de la profesare a realitatei spirituale din tradiția unui popor. Piatra aruncată de simbol lungește direct la pămînt, înșăd-o cu mas, merge cu înșăd cu tot mai departe, piatra aruncată de parabola trece pe înșăd, arîndă stătea asupra obiectului cel care de seiza dar se lasă înșăd istoric și totuși veșnic. Existența obiectului, Patria lui, adesea este necunoscută iar parabola pornește atunci cu toată teama și prudența în căutare, adesea vădîndu-l sau locind în timp total opus și tocmai în acest fel deșteptînd un ecos în înșăd doborî. Ca piatra sau floarea aruncată în vederea senzitivității obiectului cădat să aibă puterea scontată, prezentarea lor depășește o simplă descriere: adesea virtuțile obiectului impozitează și animă firea senzitivității înșăd în așa fel că asemănările pun și mai bine în lumină deosebirile în loc să împușneze firea obiectului, o bucură și încercă de valoare admirabilă. Cînd Eminescu spune: „La steaua care-a răsărit / E-o cale atît de lungă / Că mi-l de ani l-au trebuit / Luminii să se-njungă” și aruncă steaua lîngă grîdina Logosului a cărei lumină pătrunde atît de anevoios firea muritorilor.

Mai ales pentru folosirea Parabolilor poetul trebuie să fie un mare cunoscător al firei lucrurilor. Ele nu pot fi folosite ca sezoane de obiect decît în strivul lor firesc, în cămăsa lor sărbătorească și organică. Cunoașterea științifică a lumii pentru cei cachi, firea tot de poezie, nu erau separate în cîd de cunoaștere deosebite. Curios este că astăzi, după secole de acziune între aceste două vase păstrătoare ale lumii, ele se reapropie și omul de știință va folosi parabola și metafora poetică pentru a-și numi relațiile și observațiile din sinul materiei.

Pe cîd de importanță este cunoașterea în amănunt a firei lucrurilor cu care aruncă obiectul de seizat tot pe atît de pasivă și proaspătă trebuie să fie înțelegerea obiectului ca și juztinea lui cu persoana lucrătoare în vederea alcătuirii unei Patrii în firea grațului.

Din aceste principii, prezența parabolei în cuvînt este mînd deosebită și relevantă, prezentă însă la mînd inspirată, acelu unde interesul pentru subiect, cu frîmțîrile inerente, s-a împușat și-n firea vorbitoare se arată copleșitoare realitatea eternă a cosmosului.

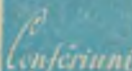
Ioan Alexandru

Începînd cu numărul viitor

EUGEN JEBELEANU

va semna rubrica

săptămînală

Anton Greu

INTILNIRILE „LUCEAFĂRULUI”

ORGANIZATE ÎN COLABORARE CU COMITETUL DE CULTURĂ ȘI EDUCAȚIE SOCIALISTĂ AL JUDEȚULUI ILFOV

Într-un sat din Bărăgan

În pagina 3, 4 și 5: • INTILNIRILE „LUCEAFĂRULUI” • Sennecă • Nicolae Mateescu • Săbăria Pop • Cornel Nistorescu • Florin Costinescu • Daniela Crăsmaru • Cornelia Dîgola • George Chirilă • Eliana Ursu • Inana Diaconescu • Violeta Costea • Dan Veronea • Veronica Gală • Alexandru Brad • Cornel Negrea.

Cea mai recentă întîlnire a „LUCEAFĂRULUI” s-a desfășurat sîmbătă, 28 Ianuarie, în comuna Gîrbavi, județul Ilfov. Înscrîndu-se în sînta acțiunii pe care revista noastră le va realiza în acest an, în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, întîlnirea de la Gîrbavi — organizată în colaborare cu Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Ilfov — a constituit un fructuos dialog între scriitorii, actații și interpreții de muzică tînară prezenți la această manifestare și oamenii comunei-gazdă.

De ce tocmai la Gîrbavi? De ce tocmai în Bărăgan? Argumentele nu sînt nici puține și nici de natură „sentimentală”. Dintre ele, vom numi numai unul, adică tocmai pe acela care ne-a determinat să alegem drept loc al acestei întîlniri comuna Gîrbavi. Într-un cuvînt, acest argument sună astfel: MUNCA.

Sînt ani buni, de cînd tîranii cooperatori din Gîrbavi se situează în vîrful ierarhiei celorlalte comunități din agricultura țării. Sînt ani buni, de cînd recoltele de la Gîrbavi sînt aproape duble față de producțiile medii obținute pe plan național. Adică, sînt ani buni, de cînd acești oameni trimis în țară plina ei de toate vîile asigurînd, în același timp, valoare de cereale pentru fondul de stat. Și pentru că aridă dragoste avem noi pentru cuvînt, trebuie să recunoaștem și cîntărea calitatea lor plastică, puterea de-a emoționa, laia cum se rezumă statistic rezultate record ale C.A.P.-ului din Gîrbavi pe anul 1976:

- 200 de hectare pe care s-au obținut producții de grîu de 602 kg/ha.
- 1800 de hectare pe care s-au obținut producții de porumb de 1510 kg/ha.
- 500 de hectare pe care s-au realizat producții de sfeclă de zahăr de 45 000 kg/ha.
- 400 de hectare pe care s-au realizat producții de floarea soarelui de 2 800 kg/ha.

În toate acestea se mai poate adăuga că, planificîndu-și să realizeze o normă zilnică de 40 lei, C.A.P.-ul din Gîrbavi a reușit să ridice valoarea acestei norme la 51 lei pe zi, iar că la nivelul producției globale, planificate la 58.000 de lei, s-a realizat un spor de 26.000 de lei.

Și-apoi, în alegerea Gîrbavilor ca loc de desfășurare al acestui dialog a cîntății, și încă foarte mult, titlul de Erou al Muncii Socialiste pe care C.A.P.-ul de aici l-a primit de trei ori consecutiv — 1974, 1975, 1976! — adăugîndu-i și Medalia de aur „Secera și ciocanul”.

Pentru că Festivalul național „Cîntarea României” a fost conceput, așa cum arăta și secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, nu numai ca un festival al creației și interpretării artistice, ci și ca unul al hărniciei, am considerat că alegînd Gîrbavi ca loc de desfășurare a acestei întîlniri nu facem altceva, decît să aducem un bine-meritat omagiu unor oameni pentru care munca — deseori eroică — a devenit obișnuită, stil de viață.

În paginile 3, 4 și 5 ale revistei noastre de azi, veți putea citi nu numai poeziile recite de scriitorii ce-au înșăd să-l cunoască pe hărnicii oameni ai Gîrbavilor, ci și trei reportaje despre munca acestora, reportaje care au trecut, mai întîi, prona de foc a cîntății lor în fața celorlalte cărora le-au fost dedicate.

Luceafărul

În pagina a 8-a

Evocări: 1877

ȘOIMII AU TRECut DUNAREA

de Petru Vintilă

Colocviile „Luceafărului” — DESPRE RESPONSABILITĂȚILE TÎNERILOR REGIZORI (II)

Șonțu 1877

Mă durea dorul meu de-altă dor
mă durea singele din alior
mă durea jugul surd și atoman
mă durea jugul din noi, tot avan.

Mă durea lacrima, — de dintr-a mea —
mă durea sobia-n care murea
lan, în strîmbul, negrul epital...
Mă durea curălia de zarat.

România se-nțreaga în drapel
puterea jugul de veacuri, mișel, —
toți ne adunam într-un singur am
se-nfiora floare, pămînt și pom.

A zbucnit, din Noi, Șonțu... Maiorul I
Grișia, Victoria. Și Dorul.
O, Libertate! Sărbătorește
drapelul țării, românesc.

Șonțulu din imn, — singe-al meu vîrsat —
dăruindu-mi-le, nu te-am uitat
ești în mine, n-ai fugit de veac.
Mă pierd în sufletul tău de leac.

Ion Bănuță

Memorii și memorialiști

abundența „memorialilor” se datorește, de multe ori, atîtului pliticos al unor scrieri de istorie. Aceasta nu înseamnă, în mod automat, că paginile de confesiune, sau de justificare, lipsite de adevăr, ar presupune un plus de adevăr sau măcar o minimă garanție de obiectivitate.

E greu să nu fahulezi scriind despre trecut și prea puțin își respectă idealurile semnătura, pentru a nu-și întocmi — la adăpostul unei sincerități simulate — un autologiu. Asta presupunînd că amintirea n-ar juca povestitorului, mai mult sau mai puțin vîscitic, farsa involuntară a înșelăciunii. Mai rare sînt cazurile de autodenunț cînd, urmînd exemplul lui Procopie din Cesareea, istoricul oficial își mărturisese, singur și nestilit, impostura.

Nu se pot stabili, totuși, reguli în acei gen istorico-literar care, de la Xenofon și pînă în zilele noastre, continuă să stîrnească deopotrivă curiozitatea cititorilor și contestația specialiștilor. Din la urmă, totul depinde de talent. Sînt cazuri deosebite, în care pasteurizarea înșelăciunii devine, dar a izbituși să acorde cuvîntului scris o strălucire perenă. După cum, destui impostori lipsiți de ambele calificări, parvin să speculeze curiozitatea publică și să încerce drumurile artei și ale științei, fără alt folos decît al vanității personale, cu orice preț ghidate. Cazurile cele mai flagrante nu sînt, totuși, cele mai repede constatabile. Cititorul, chiar avizat, nu se poate desprinde total de magia literar tipărită, iar adesea imposturile grave au mai multă șansă de a fi crezute decît înșelăciunile sugestive. Memorialiștii se recomandă deindebete prin calitatea lui de martor unic sau măcar privilegiat, darul scriitorului fiind înșelăciunea aceluia care își asumă dreptul să lămurască pe alții...

Există apoi genul memorialiștilor care în viață au scăpat toate traumaiele — dar care ne povestesc despre cele petrecute, alături de ei, în stația! Ei descriu oameni și întîmplări din vehiculele în care n-au avut acces, suplinind cu o imaginație mai mult sau mai puțin fertilă, fie o incapacitate de afirmare personală, fie chiar o nedreptate a destinului. Nu sînt puțini nici aceia care pîndesc moartea personajelor ilustre, pentru a se strecura, — fără riscul unei dezmințiri, în presupusa lor întimitate. Am putea cita astfel de dialoguri imaginare, scrise fără precușorîrii fabulației mărturisite, în care personajul este „pus la pînc”, „încușat” sau „lămurit” fără nici o tenă. Cînd impostorul are curaj, el are grijă să atribuie presupusului interlocutor aprecieri de care altfel nicînd, în viață și în scris, nu se bucurase. „Dumneata care ai talent cu earul!”, „Desigur, o cultură ca a dumitale nu se poate lăsa înșelată...”, „Inteligenta de care dai dovadă, le-a salvat desigur din această situație!...” Asemenea expresii presărate în „conversație”, au scopul de a estompa deosebirile de nivel, provocînd — pe lîngă surusul celor puțini, admirația numeroșilor cititori curenti.

Excesiva de buna părere despre sine comportată și alte riscuri pentru memorialiști. Ei este

N. Carandino

Continuare în pag. a 2-a

• ÎN ACEST NUMĂR: • Cronica literară de M. Ungheanu • Viața corților • Remember de A. E. Bconski • Fragment critic de Eugen Simion • Ferestre de Marin Sorescu • Atelier literar de Geo Dumitrescu • Mapomand: Otar Șolamberidze în tîlmăcirea lui Dumitru M. Ion • Revista străină

întîlnirile «Luceafărului»

„Om și munte și izvor Toți al căror domn le-a fost Al Independenței dor“

Poezii scrise pentru întîlnirea revistei „Luceafărul“
cu țărani cooperatori din comuna Gîrbovi

FLORIN COSTINESCU

Odă la dorul Independenței

Peste suflata rămâne din vechime domniilor
uns de dotina simțirii a fost legendarul dor,
aceptul lui urcat în slova drept, ca o luminare,
ero semn că el domnește peste-o țară și-o
sufolare.

Și-a durat cetății de scaun nu în piatră, nu în
lemn
el în lînmă de am care-și poartă soarta demn,
și-a avut cetății destule, cîți au fost pe-aceia
oameni,
de-au iubit acest pămînt bun să-l cîntî, să-l
plîngi, să-l sament.

El ne-a spus lupta în Plevna, la Smirdon cu
indirjire,
el ne-a spus că pentru țară merită orice jertfiră,
el ne-a spus, sub trei culori — roșii, galbene,
albastră,
că-l aprăcea anul unu al Independenței
noastre.

Frați, cuvîntul împărțindu-l, știind cît de dulce-l
slova
au venit, astași, din vechea țară a lui
Ștefan-Moldova,
frați, purtînd în suflet visul, singur patriei căpîin
au venit spre front, astași, dinspre Mircea cel
Bătrîn.

Au venit de peste munți și cu fața și cu gîndul
frați la frați, intru unire, cum le este legămîntul
tot românii viteji, de-un neam: vocea fulgeră ca
para
să fim liberi cum ni-l vrerea și independență
țara!

Au venit fără apărare: om și munte și izvor,
toți al căror domn le-a fost al independenței
dor.

În en furtunos de veac — timp de nașteră și țara
au venit chemați de singe și de vatra milenară.

Cîntecul dorobanțului tinăr

Satula dintre coline,
cînd am să mă-nțore la tine
sînt departe acum, departe
mult pămînt nu mai desparte...

S-au copt nucii, s-au copt prunții
ce mi-ar mai făcea bătrînii
mult mi-e dor de vorba lor
parcă-i văd stînd în prîdvor...

Parcă-ar aștepta? Pe cine?
Pe-un fecior care nu vine...
pe-un fecior care-a plecat
cînd țara l-a fost chemat...

Bună mamă, fată bun
nulle ai vrea ca să vă spun
de cînd de urda sînt
pe acest străin pămînt

Auziți-mi vorba mea
v-a trimt pe-o altă stea
cînd sînt zările senine
să știți că vorbiți cu mine

V-a trimt pe-un fir de vînt
să știți că trăiesc și cînt
cînt de dor și alinare
ca mai sînt încă sub soare

C-am luat flutera de-acasă
și-o al eva curînd mîrsoasă
și vom face nuntă mare
sus în deal lîngă izvoare

Tot gîndindu-mă la voi
am uitat și de nevai
despre mina numai bine
satula dintre coline.

Milae-n zori, un nou atac
poate-n lărburi am să zac
nu fi tristă mamă-a mea,
m-oi găsi cu lacrima...

CORNEL NEGREA

Inima mea

Deschideți-mi larg porțile
Inima mea a crescut prea mult
Poate de vîntul pe care l-am urmărit
Prin spații solare
Poate de snopii ce se băteau în frunzi ca în câmp
În zi de sărbătoare.

Sau poate de cîntecul despre mașii pleacăți
S-aducînd în trăgoți fericierea
Veniți rudele mele,
Pe inima-mi crescută puneți-vă dește
Ca să credeți că spicul din mina
Se întinde și crește

Viața devine pămînt și viața-mi
Venii cu toții, vă dau inima mea:
În joc de fîntîni, pulbere de stea.

DANIELA CRĂSNARU

Cu fiecare deal și riu și vale

Aceleși ape bat în vadul lumii,
aceiași cîndi veșnici străjuiesc
hotarele de gînd păstrînd în sine
acest pămînt, de o pururi românesc.

S-au scuturat ca ploaia florii anii
cînd sterpi, cînd plini de rod și luminați
de cînd românii-au hotărît să fie
ei, singurii stăpîni peste Carpați.

Astfel uniți pe-acest pămînt de glarii
de lacrimi și de lupte inegale
am aparat această stea o noastră
cu fiecare deal și riu și vale

Chiar dacă în laboratoarele sterpe
inventatorii de cămîle încă
sperau, cîndva, să rupă trupul țării
la o străină, tulbură, poruncă

noi am rămas aici: fără cîntîre
de-a veșnicie suntem și vom fi
noi, unicii stăpîni, noi voievozii
al singurei din lume României.

Păduri românești

Privesc imaginea pădurii în apă
cu mult mai adevărată, spălata de timp
de limba veșniciei nîcînd n-am fost mal
aproape

ca în acest anotimp

Nu departe sînt urmele unei fiare rănite.

Oh, vinătorii, la care n-am curajul
pină la capăt să mă gîndesc!

Singele cold al unei viațîți fără umbră
urcî în frunze pe drumul împărătesc.

Păstrate în suflet ca într-o lacră:
lumina și aerul sfîșiat de privire.

Ce rău și s-ar mai putea întîmpla în această
clipă desprinsă din nemurire?

Pădurii românești, în care totul e veșnic...

De veșnicia voastră
ca de cea mai sfîntă chemare cuprîns
gîndul atînce, chiar dacă pentru o clipă
pragul copilăriei, peste care o nina.

CORNELIA DJIGOLA

Destăinuire

Știi?
poate nu te-ai gîndit niciodată
dar mie, mie îmi plac rufele spălate
și întinse de mama pe frînghie la soare
în curtea de la marginea lumii
îmi plac așa
parcă agățate de cer
prînze-n dîmări de lemn
legîndu-se a bîbe capi albe

Știi?
în oțel lor inoculot și transparent
ca într-o oglîndă
a văd stînd pe scara
colocată deasupra apei
strîind cu putere
bumbacul albitos al speriei și
gîndind la sine.

Știi?
acum, cînd gîndu-mă palme
negre băzînd îmi amintesc de
sufărîntele pe care le-am uitat împreună
de-a lungul anilor și traca grăbită
la rîchisă galbenă strîind-e
în padul palmelor abaste
retrîind pentru o pe stau cîta sînt
copilăria mea pe care o cunoaștea
mult mai bine decît mine.

Știi?
îmi plac rufele întinse
cu palme abaste, grele
de soare pe frînghie la soare
și ca un dor ce-ai dăru
le sau în brațe și respir
sevoșul lor sunat, cerat.

GEORGE CHIRILĂ

Cîntec în cîmp

Răcoarea păsării albe inspică,
dimineața aleargă prin singele meu ca un mlîz,
am ajuns, totul îmi apare la fel, dar cît de
schimbat,

fierberea nepotalită a sevelor
copleşte
frunte și amintire acum.
Voi rămîne anotimp lung
să-mi cern vis întru iubire nouă
poate că în semînte sînt chiar chipurile
noastre de alîdată ascuse
și ele încolțesc iarăși, vedeți? — am rămas
împreună
oricite lupte s-ar fi abătut asupra trailului
nostru, am rămas împreună,
sub lumina acestui elopet de azur
treaz lîngă setea pămîntului.
Am venit cu un braț de departe,
am întîrziat prin gîni și-mi pare rău —
vroiam mai repede să fiu lîngă voi, între voi
de fapt n-am plecat niciodată, martore
îmi sînt aceste îmniuri nestăvilite
din care se ridică florile soarelui,
ca niște fete-fecioare, în care se cosește avîzul
și se clădesc proverbele.
Mă întrebați ce mai fac? — Asemenea vouă

LILIANA URSU

Baladă

pentru cei plecați

Cămașa lor ruptă
De atîtea nînsori.
Pe pămînt pribagă
Și spintecată de săbîile lerbii,
Tace.
Alături fluturî sfîrîmat
Sub cîma altor războie;
Doar cîntecul și iubirea de patrie
Ținute lîngă inimă mareu
Acum Înstelate cu trei gloanțe
Ar vrea să ne strige.

Cîntare

Zimbesc țărani noștri
Ei ce cu lacrima
De atîtea ori

IOANA DIACONESCU

Brâncoveanu

Print-o agivă a cetății, fiule,
iată, eu, cu haina sărmană,
te rog și te plîng și te jertfesc
prea înalte mele meniri,
Capul tău de miel pleacă-se,
ochii tăi adînci clipească des,
vei simți lumina astfel cum îți tulbură
prea delicatele pleoape.
Nările tale palpită. Simți
mirosul finului și-al brazilor? Știu
că e greu padeșpa de-a fi încă viu
cînd te atepă un căit de cumplitete rîni
vestind sfîșit.
Iată, cineva încearcă să mă cupere,
îmi arată chinul tău și, vai,
haina mea eșoă umerii cel mîndri,
umerii ce-adată semeți li putoi.
Vezi cetelea-n ceață, ochii tăi de sînge
tulbură credința-n care încă stau,
ochiul meu năprzoic nu mai poate plînge
și nu pot, păstrîndu-te, viața să și-o iau.

Dulcea lumină

Cură a Dunării
Înfiorată în brațe amare,
Sîrăcilete înflorînd
Legîndu-și petalele
— O Florie a Soarelui
Rotîndu-se după soare.
Dar iată stelu purpuru
Cum fascinează drîngătul mării,
Cum Dunărea tot mai adîncă se face,
Cum tot mai înaltă murmură
Legănată în timp de pace.
O, nu cruncați voi stele
săgețile voastre-aprînte mesole,
Că doru-i tot mai mare
Și patima tot mai adîncă
A Florii Soarelui rotîndu-se după soare.
Iată o stea călătorește rotîndu-se,
O liberă stea, coplesitoare.
Ascultați și priviți
Și murmurul vostru de iubire
Să-nțreacă înfriguratela vînturi
care-nghetează suflarea
Dacă nimeni e clipă urtoș
Mîngîierea și dulcea lumină
A Florii Soarelui
Rotîndu-se după Soare

VIOREL COSMA

Eroi de legendă

Din lutul acesta al țării
Cu gîne ce-n spica răsesc,
Din piini aburînd pentru cînd
Eroi de legendă vorbesc.

Din picurii de munte semeți
Spre cer cînd privirea întesc,
Din brazi, din goruni și din cetîni
Eroi de legendă vorbesc.

Din dealuri cu coame bogate
Pe care cîrăcînii mustesc,
Din vinul cîmîni în poale
Eroi de legendă vorbesc.

Din valuri de ape străbune
Ce drum înspre vale și crește
Și poartă lumini în borșe
Eroi de legendă vorbesc.

Din țara bogată-n poeme
Eroi de legendă vorbesc
Și-i țara plîmădată de cîntec,
De suflet și grîi românece.

Sunt ascuțite cu omagiu, cu atenție poezia și cîntecul patriotic, aduse aici, în Bărdagan
drept omagiu pentru cinsta și hîrnicia

meș înțepate în odiera acestui cîmp străvechi
și surd ca un copil
descoperînd în ochii albiu copil, drumul...
Și ochii mei se fac vinovați de iubire.
Pămîntul e mustos, răsușcete abun
și lîngă morții ca o carte se deschide
așeză trailul nostru cel tînd.
Bazele ghioșec simte primăvara,
descură șabulul trec prînghetori,
a lăstășii adînci
ca niște flori pe care
neobișnuit meșteri
le-au săpat aici de la naștere.

ianuarie, 1977

Au urcat soarele pe cer
și sufletul cîmpii
Le-au dus la stele
Dincolo de nori.
Și nopțile istoriei
Le-au biruit
Cu pieptul lor.
Acum zimbesc țărani noștri
Și grîul crește
Sub blînda lumină
A zîmbetului lor.

teatru

t

Tineri îndrăgostiți caută cameră

„E-ar putea crede că această piesă,
cu tineri și pentru tineri, Teatrul Bu-
landra a inclus-o în repertoriul său
tocmai fiindcă reprezintă o sarcină re-
lativ ușoară, că experimentatul colec-
tiv bucarețean repetă în fața publicu-
lului un examen trecut dinainte. În rea-
litate lucrurile nu sînt astfel: am
văzut *Tineri îndrăgostiți caută cameră*
și pe alte scene și știu ete de greu să
faci un spectacol euceritor din această
piesă euceritoare. Simpla tinerețe a
înterpreților nu e suficientă, ba aș
spune chiar nelădită fiindcă rareori
tinerețea preferă să se joace pe sine.
E necesară, în acest caz, o anumită
ironie care să nu escamoteze aspectele
neplăcute ale unei vîrste, ce-l drept,
foarte frumoase. Se pare că ea nu a
listă regizorului Petre Popescu, con-
structorul unui spectacol de remarcabi-
lă acuratețe în care accentul nu cade
pe condarea eroilor, așa cum ar găsi
firsoa o privire superficială, ci tocmai
pe maturitatea lor. Copilărește vor-
besc și se poartă în pielea lui
Rocșan mai ales maturii. În timp ce
Allona sau prietena lor Varea
dau dovadă de o mare seriozitate și
spirit de răspundere în privința (esen-
țială) a propriilor sentimente. Tabloul
vieții tinerilor căsătorii ce se desă-
găoră în permanență sub supraveghe-
rea înscădătoare a vîrstnicilor este în
sine, dincolo de desebrerea de mentali-
tăți și temperamente, de domeniul tra-
gicului comic. La aceasta se adaugă
transformările care se petrec cu înșii
eroii, ceea ce dezvoltă o mare gamă de
nuanțe între stările fundamentale:
sublimul și penibilul. Aproape toate
aceste nuanțe s-au simțit în reprezen-
tație. În chip de repros s-ar putea
invoca doar faptul că ea este un pic

prea lungă în partea a doua în speci-
al. Poate că episodul cu foata subită
a lui trebit scurtat ori eliminat ca
total — îmi permit o sugestie — în
orice caz el diluează dacă nu până la
puțin această variantă scenică et. De
asemenea accelerația ritmică în unele
momente ț-ar fi surșit mesajul, opti-
mizîndu-i traiectoria la public. Se în-
țelege, observările noastre au rîndu-
le de a confirma un succes. Cheia lui e
constituită eminentul cuplu Ion Car-
mitru — Mihaela Marinescu, amîb
depășind și în realitate, cu puțin,
etatea personajelor intruchipate. Ion
Caramitru dezvoltă, ca întotdeauna,
jocul său interiorizat, de a extraordi-
nară armonie subtextuală. În timp ce
Mihaela Marinescu ne amînește prin
decizia suficientă pe care o atribuie
Allonei. În realitate țărură a sa,
spectacolul prețioște o adevă-
rată expozitie de artă a portretu-
lui, realizat cu mijloace teatrale. Mi-
hai Mereuță, Mihaela Juvara, Gina
Petri și Dumitru Onofrei așază în
crame ideale imaginele părinților, deose-
bite și întuși asemănătoare prin acei
care nu s-au obișnuit de definit, pe
care îl dau grija, bunăvoința și neîn-
telegerea adunate la un loc. Mariella Fe-
trescu compune convîngător, surprin-
zîndu-ne, rolul unei tinere „deziluzio-
nate” iar Tamara Bucuțeanu se dedă
cu delicii unei partituri în nota celor
cu care ne-a obișnuit. Apariții mai pu-
tîn semnificative pentru înzestrarea lor
au fost Aurelia Popescu, Vasile Flo-
rescu, Rodica Suciu, Ștefan Velnicu,
Ion Calomțet, Anca Bejenaru, N. Lu-
chian Botez.

Marius Robescu

film

f

Pianul în aer

Un pianist celebru se mută într-un
bloc; e abia trecut de douăzeci de
ani. Semele său ca o garoafă, are
acea încredță agresivă a celor lipsiți
de copilărie: Josică lăbat în fata blo-
cului, sparge geamuri, își permite să
fie sincer, să creadă că lumea e fă-
cută pentru a te iosiți de ea... Comi-
tetul de bloc, obligat să ia parte la
jocul „proces tehnologic” al creației,
între în panică. Într-o societate care
trăiește revoluția tehnico-științifică mai
e nevoie de artă? se întrebă acești
oameni obișnuiți gata să accepte arta,
în fond, dar fără pianist...
Peter Bacso, scenarist și regizor, e
tendebos. De dragul tezel, interesat
să nu rateze demonstrația, sarțează.
Filmul devine astfel o satiră, plină de
savoare fără îndoială, un act de justiție
ca orice satiră, dar e de observat că
regizorul își face dreptate ale însuși
în primul rînd. Își descarcă sufletul de
un oare ce persecuță și, din acest
nonconformism, din refuzul programa-
tic al melodramei, cade în păcatul tu-
torum justițiarilor — criza de autori-
tate. Declarînd război idilei, Bacso
realizează o idilă, fie ea și satirică.
Atunci însă cînd locul comun nu-l mai
calcă pe nervi, atunci cînd devine mal
înțelegător față de slăbiciunea ome-
nească, regizorul atinge acel imponde-
rabil al filmului de referință: o țesire
cu bicicleta în dol, — profesorul ope-
tunist ducîndu-l pe celebrul pianist să
sape straturile cu varză —, un om care
doarme într-o barcă vîind un concert
de Mozart, o fată din prima căsătorie

și o a treia soție în două roluri fe-
minine de o teribilă concretete, me-
morabile discuții și sugestii despre ar-
tă așa, cum doar din ingenuitate pot
să apară.
O foarte acută pledoarie pentru artă
și onestie, corodează însă și alături
morală a oamenilor care trec prin
cadru. Îi face adeseori artificios, de-
monstrativ... Uneori Peter Bacso ne
pare a fi nedrept desl are dreptate,
agresiv desl ar fi fost de-ajuns și un
ton mai calm.
În universul moral, în familia de
idei pe care ultima generație de regi-
zori maghiari încearcă să le împună,
filmul Pianul în aer vine cu aportul
său, deloc negliabil, căci Peter Bacso
are ceva de spus. Ca orice demonstra-
ție, și aceasta fortează puțin lucrurile,
dar cît de spectaculos rămîne totuși
gestul lui Columb care a obligat un ou
să stea așa cum vroia el!...

N.M.

Desen de Octavian Berindel

televiziune

tv

Absențe nemotivate

Singurele lecții pe care le mai țîn
mînt și astăzi din anii de școală sînt
lecțiile de botanică. Mulajele din gips
reprezentînd imense semînte dicotile-
tabile pină la fragilii pistili, familia
cruciferelor pietate cu galben și sec-
ționale colorate în tubercul de cartofi
transformau lecția de științe ale na-
turii într-o lume de forme ciudate dar
foarte concrete care se lășau privite
cu ochiul, pipăite cu mîna și rămineau
în cap. Metoda intuitivă are avantajul
teribil al probelor. Ceea ce ne cade
sub simțuri se lipește și de memorie.
Ținînd seama de adevărul acesta, emi-
siunile dedicate elevilor pe micul ecran
se sprînjîn în mare măsură pe puterea
exemplor. Orice lecție de biologie
este, difuzată prin Telescoala, un
film documentar palpînt, matematica
are intrigă polițistă, experiențele de fi-
zică și chimie sînt ca și ficcile de noi.
Cu literatura română lucrurile stau,
din păcate, mai rău. O lecție despre
Mihail Sadoveanu nu se poate exem-
plifica cu un portret al lui Mihail Sa-
doveanu și, oricît de rare și de fru-
monae edițiile princeps din Eminescu,
filmate de la distanță și mai de a-
proape nu ne fac mai familiare ver-
surile strîne între coperti. Din ase-
menea motive, aparent obiective, te-
leviziunea apelează în cazul literaturii
la... verb. Personalități marcante ale
vieții noastre universitare, profesori și
scriitori consacrați sînt invitați să
vorbească elevilor despre cutare temă
din manualul școlar. Iată însă că vor-
birea de după paravanul de sticlă nu
este o nimic mai concret decît vor-
birea într-un spațiu școlar. Rolul te-

leviziunii este, în acest caz, formal.
Imaginație n-ai înlocuit cuvintele și
miracolul care decide ca ceea ce se
vede pe micul ecran să fie aglutinat
rapid de memorie nu s-a-nțiplat.
Reputăm o întrebare firească: de
ce nu se face la televiziune filme des-
pre scriitorii clasici români? N-am vă-
zut nici o peliculă memorabilă despre
Eminescu. Cargiale sau Creangă, un
film curat și cuminte, în stilul
acut de răspîndit pretutîndeni al bio-
grafiei filmate cît mai aproape de
adevăr? Au fost suficiente asemenea
pilde pe micul ecran, filme în seria
marilor personalități ale culturii uni-
versale care ne-au familiarizat cu via-
ța și opera unor Michelangelo, Leo-
nardo da Vinci, înregistrată pentru mi-
cul ecran cît mai aproape de litera
cărții. „Viața lui Mihail Eminescu” de
Călinescu poate deveni lesne un ase-
menea serial palpînt.
Pe micul ecran cuvîntul nu poate
concursa forța de sugestie a imaginii.
Televiziunea este un imperiu al con-
cretului vizual, noțiunea avînd mai
ales rol explicativ. Literatura poate fi
citită nu numai cu ochiul mîntii ci
și cu acela al aparatului de lîst, ve-
dori! Și aparatul de 16 milimetri vede
ulterior. El vede din toate părțile de-o-
dată, înregistrează o realitate înedită
în absolut.
Este deci momentul ca pe micul e-
cran destînul literaturii să fie trecut
cu mai multă nădejde din sarcina pro-
fesorilor și-a criticilor, oricît de ce-
lestri, în sarcina... operatorilor și a re-
gizorilor „specialiști”.

Sânziana Pop

DAN VERONA

Visătorii de libertate

Parinții noștri n-au dorit război Vinul l-au vrut în viță să coboare Dar libertatea l-a minat mereu Să-mbătrânească doar pe cai cărora

Tărani sfioși ce nu s-au depărțat Nicicând prea mult de casa părintească Si-au supt ființa cu miras de fin Pentru-a intra-n manta soldătească

N-au fost născuți să doarmă în cazărni Ci mai curînd s-audite-n grîu lumina Mustața lor aspră de tutun Nu prea se-abituau cu disciplina

Si patul puștii dăcă-l mîngiau Ei mîngiau de-acasă dulce lemnul - Bătălioaie de sergenți-lemnari Plecați să tragă la rînda Infernului

Pe larma lor cea dulce-am înțeles Darul adînc de Limba Românească Înalta Doamnă care-n univers Nu-a încetat nicicînd să ne lubească

Ei n-au rîvnit de aur epoleți Ei n-au rîvnit nici cîmp de bătălie Si-acola printre gloanțe se mișcau Co-ntr-un atelier de lemărie

Ei au visat doar miera dulce-n stup Ei n-au dorit cu nimeni a se bate Dar le-o plăcut să-asculte, a veicu, Ecoul singelui în libertate

Destinul nu va putea nicicînd Să-și spele-n rouă miinile de vină De-a fi trimis pe acești sfioși tărani Să poarte grei bocanci ca ghilțoi

Cu trupul lor de stăle-mpovărit Nici moartea nu și-a prea făcut reclamă Căci un tărân ce moare ca soldat E-n univers nevindecată toată

Îndrăgostiți au fost de-acest pămînt Cu sufletul aprins de grea iubire De pline însă-au fost mereu furajii Și-n loc de grîu au dat de cîmîtire

Dacă-au murit ei n-au murit Prin veac îl poartă Limba Românească Înalta Doamnă care-n univers Nu-a încetat nicicînd să ne lubească

Cu capul descoperit

Tara noastră fără somn S-a născut pe piept de domn : Tara noastră blînd izvod Sîc pe braț de voievod, Tara noastră cu sîcîc

A crescut pe-o catedră Plînd ochi cu oamintie - De la tot cîte-un pîrinte Îrlept și nevinăd : Dus pe scuturi, nu sub scut, Si-au venit străni albi Să ne-o vînture sub cal, Împărăți după conan

Ca sergenți de pluton Au vîsat-o din omvon Să ne-o facă Veilavon. Si-au venit din zări umile Să ne-o rupă cu cămîle Să ne-o ia din grăi de moarte S-a planteze-n altă parte, Unii-au vrut-o pe furîș Alții au plătit beașîș Si-au cîștat așa ca-n somn Capete de domn, de om Cum cad merele din pom. Nu doar simple căpîșîș : Capete de damni romîni Aruncate prin ființii, Si cu plînsed de copii Lustruiră-argintorii Si cu aur și de zi Astupară visterii Pivnile de-mpărății, Singe cum e blînd vin A plătit țara din plin De la Sfînt Miran Costin A plătit celor din țară Cruci ca puili de fieră - Si celor de dincoară, Plînga-n cadri fără somn Glas de posare, de om - Ioan Vodă cel Viteaz Domn cu nepătat obraz : Si mai jos fără aleon Șade Domnul Brîncovean Pungășii de-un hoț sulțan De lumină și cofan, Pe un cîmp cu flori de mol

Stă mîhnit și fără grai Domnul Voievod Mihai Cu fantomă-n loc de cal, Rîndă trîsă din trădare Peste veac încă-l mol doare Și nu este-n cerul soare Să-i aducă alinare : Doar brîndușele ce-l cresc Prin postavul soldătesc Și un frate ingeresc Os domnesc și țărănesc Tudorul Vladimiresc, Din Sicillii se arată Umbra sfîntă înopțată A Bălcăscului ce vine Noaptea-n țară să se-alina Și să bea ca-n sărbătoare Din a lanoului cîntare, Tara noastră fără somn S-a născut pe braț de damn Tara noastră sfînt izvod Stă pe braț de voievod, E-n il-ultimul cuvînt : Cîți au fruntea sus în vînt Tot atîcîa sub pămînt Și cîți mări pe deal s-alină Tot atîcîa sub colină Și cîți grîu se bate-n lume Tot atîcîa-l jos cărbune : Cîți țară pe pămînt Tot atîcîa dedesubt.

Doamne, fie-l numai bine Tării noastre ce ne ține Fie-l sfîntele coline Cîntătoare de albine Nu de vînt și mîrdăle, Nu de veacuri să rodească Via ei cae latinescă Brîncovean Vladimiresc Plînd-o Limba Românească Fie-l somnul omesc Nu-n vestonul soldătesc La pridvor împărătesc Ci vecheț de-un ochi fresc Ochi de Miran Costinesc Ochiul veșnic românesc.

VERONICA GALIȘ

Izvoarele

Nu poți umbra ca surdul pe pămînt Să unci fără să-ți pasa pe-o coină, Izvoarele se-od pe dedesubt Cum plîng să scoată capul la lumînă.

Genunchiul să și-l pleci la un izvor Ca-n fata micii din copilărie, Acolo ca un fru rădător, Vel prînde sunet grav de veșnicie.

Nu poți căca nepăsător și surd Izvoarele sînt și morminte sfînte Și s-ar putea să strige-nădurat Vreunul prins în bezna prea fierbinte.

Unde zărești mesteacă-n visător Trebuie să fie undeva pe-aproape Ciudatul puț al vreunui blînd izvor Ca vrea din sîntul lărbii mol să scape.

Izvoarele sub lăspezi fără leac Dou glas ca oarbale privighetori sub seacă Cel ce-și ucide propriul său izvor Nealinat în zarea lumii moare.

ALEXANDRU BRAD

Țară

Întreg, numai la izvoarele tale mă simt, Numai cerul tîu îmi ține steaua înaltă, Miinile se fac cripi cînd aerul tîu îl presimt Sub neadîncitele zări veșni laocaltă.

Dureri și visulul de-o trece tulbure ape, Golgote de Plevne, de Grivițe și de aspre Doftana Le-ai plătit la nevoie cu sîngele atît de aproape Al prîncilor - prețul preziditorilor Ane.

Nu-mi aici, la piciorale tale, țară de grîne Stîm de vorbă în pace cu cel trecut în ființa te, ca o boare, Cîtoroi rostului nostru de a fi și-o rămîne Sufletescul oțel moștenit, ce nu moare.

Fruntă lor de pe bîme în amieze de loc Luminoase statornic bărbătesc, steaua noastră polară Nestînsă de-atîtea săgeți și de-atîc narocare Cit poate să îndure doar iubirea de țară.

Venind de departe pe sîngerale de lupte cărări Timpul nostru i-a rotunjit numelui tîu veșnicia Și lacul în lume, o țară între țări Și-n ea stăpîni pe toată, doar noi, din Romînia l

Aplauze pentru poezia și cîntecul patriotic

Actori Mariana Cercel, Eugenia Maci și George Paul Avram

Agadar, la sfîrșitul lui ianuarie, scriitorii și poezii, actorii și interpretii de muzică țîndră, membri ai cenaclului recitativ LUCEAFĂRUL, sau prieteni ai recitativ, am fost oaspeți ai oamenilor din Girbovi. Pentru comuna zisa de 29 ianuarie s-a dorit să fi o zi plînd. Ziua confirmărilor rezultatelor obținute în luna ce abia se desprindea din calendar odată cu ultimile zile. Ziua sfîrșitului unei săptămîni de muncă. Ziua propunerilor pentru luna ce se apropie, pentru anul înveș, așa cum s-au concretizat ele în adunarea generală a membrilor cooperatori. Adunarea care încopuse gospodărește, dimineața. Deci, cooperatorii din Girbovi ne înțimpinau cu satisfacție celor ce încă de dimineață elaboraseră planul de luptă pentru noaptele izbînzii ale comunei. Marcel Dobra, gazda noastră, președintele C.A.P.-ului, erou al muncii socialiste, este comunist de exemplu al comunei, omul de acțiune al acestei mari familii ce poartă, un nume propriu deja binecunoscut de oameni țîri - Girbovi.

borci. Am spus binecunoscut, pentru că Girbovi este comuna ce a adunat în palmaresul istoriei și contemporane distincții, diplome, premii și medaliile care, toate la un loc, fac dovada hărniciei acestor oameni, care fac dorada preocupării spre mai bine, spre mai frumos. Fac dovada demnității muncii și a roadelor ei. În mijlocul acestor oameni și pentru acești oameni veștăia noastră LUCEAFĂRUL, în colaborare cu Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Ilfov, a organizat, în cadrul Festivalului național "Cîntarea României", o întîlnire cu poezia și cîntecul patriotic.

În vîgăzuli itii între terminarea adunării și începerea programului de poezie și cîntec cîșina

Benedicți Popescu, Adrian Antonescu, Constantin Moțet și Mihai Onu, interpreți a muzică țîndră

Un cuvînt de laudă îl merită cu prisosință artiștii amatori din comuna, interpreții de balade populare din județ, care au făcut, prin talentul lor și frumusețea țezurilor prezente, încă a dată doada permițății artei populare. Cuvintele rostite, în numele gazdelor, în încheierea manifestării, de tovarășul Marcel Dobra au venit să confirme inițiativa revistei de a fi mereu prezentă în mijlocul celor ce făuresc pînă sau oțelul patriei, a celor cărora le dedicăm gîndul și cuvîntul nostru. Această manifestare culturală se înscrisă în suita acțiunilor pe care revista Luceafărul le întreprinde în cadrul festivalului "Cîntarea României" - festival al muncii, hărniciei, al creației libere ce se desăgăoară în întreaga țară.

O carte despre viață, o viață pentru cărți

Vorba lui Creangă, nu știu alții cum sînt... dar, reporter fiind, tare l-am îndivlat, simțînd, 29 ianuarie, pe colegul meu Nicolae Mateescu ! Să scrie o carte foarte bună, un reportaj de toată frumusețea, el să măl ai și samsa de-a te întîni și asculta oameni care au tot dreptul să-ți spună cît de bine ai surprins viața lor în paginile tale - ia o performanță, care atînsă, îți luminează o bună parte a existenței tale de scriitor și reporter.

Sigur, o să mi se spună, "Războiul pîinii" nu e o carte despre Girbovi ! Sigur, o să mi se spună, țărani lucrul comun n-au de unde să-și cite de bine a acesti reporter, cît de fidel a fost el față de o realitate !

În primă instanță, cam așa ar fi, numai că, prezent fiind la întîlnirea lui Nicolae Mateescu cu cititorii cărții sale, țărani, intelectuali, pensionari din Girbovi, mi-am dat seama că lucrurile sînt ceva mai complicate : de fapt, ceva mai simple. Și anume : nu cred că țărani, intelectuali din Rusești - comuna în care Nicolae Mateescu s-a documentat pentru cartea sa și a cărei biografie a pus-o pe hîrtie - nu cred, spuneam, că acești oameni ar fi discutat cu mîl multă însuflețire, aplicație și patos al adevărului cartea aceasta, decît au făcut-o cei din Girbovi. Asta, fiindcă în carte există unele date generale ale locului geografic în care el, girboveanul, trăiește, dar sînt și amănunte care se desosebesc de vîntul lui de zi cu zi. Acesta amestec, fericit zic eu, de poezie și realitate față de propria via, conține de viață și muncă nu poate fi decît un imbold de-a judeca o carte cu o curiozitate în care obiectivitatea și subiectivitatea sînt într-un raport aproape echilibrat.

Mărturisesc, toate aceste gînduri, devenite pentru mine convingeri, s-au născut tocmai în totul

multiplului dialog purtat la Girbovi pe marginea cărții lui Nicolae Mateescu. Acum, faptele : Un autor - Nicolae Mateescu, doi colegi de-ai săi - Sânziana Pop și Dorin Tudoran, aproape douăzeci de cititori ai unei cărți - "Războiul pîinii", Editura Eminescu, 1973, cu toții adunați într-o încăpere din cadrul sediului C.A.P.-ului din Girbovi.

La început, o ușoară stîngherie, datorată, în mod sigur, și lipsei "de experiență" a unor astfel de întîlniri. Dar a fost de-a-juns ca Sânziana Pop să-l prezinte în cîteva cuvinte pe autorul cărții, pe care oamenii strînși în acea încăpere o aveau în mînă și o citiseră, pentru ca aceștia să-și spună, fără ocoliguri tactice opiniile despre carte.

Discuție via, utilă prietenescă între autorul volumului "Războiul pîinii" și cititorii pîinii

dîntre membrii colectivului ce s-a deplasat la Girbovi au vizitat comuna. Tineri scriitori, tineri reporteri, tineri poezii au străbătut străzile, au privit casele, au stat de vorbă cu cooperatorii. Scriitorii Sânziana Pop, Dorin Tudoran și Nicolae Mateescu au participat la o întîlnire cu cititorii al volumului de reportaje al tînrului scriitor Nicolae Mateescu - Războiul pîinii, dezbateră pe care o publicăm în paginile de față. Aici au rețegăsit aspecte din viața unui alt sat, tot din Bărăgan - Rusești, sat surprins de reporter chiar în momentul întemeierii lui.

În sfîrșit, amțaza aceleiași zile a prilejuit oamenilor din comuna o întîlnire în sala Cîmîntului cultural, sală ce s-a dovedit de astă dată neîncăpătoare. Pe scenă au luat loc poezii Nicolae Dragos, Mircea Dinescu, Florin Costinescu, Alexandru Brad, Dorin Tudoran, Dan Verona, George Chirilă, Ioana Diaconescu, Liliana Ursu, Daniela Crăsnaru, Veronica Galîș și Cornelia Dîgăloa, scriitorii Sânziana Pop, Nicolae Mateescu și Corneli Nistorescu, actorii Mariana Cercel, Eugenia Maci, George Paul Avram, interpreții de muzică țîndră Benedicți Popescu, Adrian Antonescu, Mihai Onu și Constantin Moțet, care, împreună cu poezii Vinel Cosma, Ion Văduva și Corneli Negrea membri ai cenaclurilor literare din județ, și cu membrii formației artistice de amatori din județ și din Girbovi, din rîndul cărora desprîndem prezenta Grupul vocal, al Grupului de armonici, al Brigăzii de agitație din comuna gazdă și a solistilor vocali Breazu Lenuta, Vlaicu Olimpia, Vasile Dumitru precum și a instrumentiștilor Stancu Pavel (flaut), Coman Florică (flauter, cavali), au prezentat în cîntarea cooperativelor un spectacol de poezie și cîntec, desfășurat pe durata a peste patru ore.

S-a recitat din poezia lui Eminescu, Coșbuc, Macedonski, Dumitru Popescu, Nichita Stănescu, Adrian Pănescu ș.a. Poezii au citit din creațiile lor inedite, multe dintre poezii fiind scrise pentru această manifestare dedicată omagierii centenarului independenței, a idealurilor patriotice ale țării. Un moment important a fost marcat de tinerii reporteri prezenti - Sânziana Pop, Corneli Nistorescu și Nicolae Mateescu care au citit reportaje inspirate din istoria și realitățile comunei gazdă cunoscută în documentări prealabile. Reportajele citite, semn al preocupării revistei de a stimula cunoașterea vieții satului contemporan și a o surprinde în pagini autentice, au fost primite cu înțelegere de oamenii aflați în sală, spectatori și eroi deopotrivă, care s-au recunoscut, au aflat cu bucurie fapte din viața și munca lor asupra cărora ochii reporterului a aruncat lumina caldă a cuvîntului. Oamenii s-au văzut înțelegi, prețuți.

Un cuvînt de laudă îl merită cu prisosință artiștii amatori din comuna, interpreții de balade populare din județ, care au făcut, prin talentul lor și frumusețea țezurilor prezente, încă a dată doada permițății artei populare. Cuvintele rostite, în numele gazdelor, în încheierea manifestării, de tovarășul Marcel Dobra au venit să confirme inițiativa revistei de a fi mereu prezentă în mijlocul celor ce făuresc pînă sau oțelul patriei, a celor cărora le dedicăm gîndul și cuvîntul nostru.

Această manifestare culturală se înscrisă în suita acțiunilor pe care revista Luceafărul le întreprinde în cadrul festivalului "Cîntarea României" - festival al muncii, hărniciei, al creației libere ce se desăgăoară în întreaga țară.

Reporter

Continuare în pag. a 6 a

radio Emisiuni de poezie In veacul acesta cînd timpul, parcă, aleargă mai repede ca oricînd, acum, cînd mașina devine imperator își impune supremația, cînd pămîntul și cerul sînt, deopotrivă, subiecțele celor mai înalte cuceriri ale științei, acum, cînd răsuna în sufletul nostru doruri de nestîns, avem nevoie mai mult ca oricînd de poezie.

plastică Portretul Cînd Brîncuș începe să-l deseneze pe Iovce, era pătruns de regimul portretului, sîngera depăși pentru re-petarea de aeră și a mîndriei să mărturisă: Dezamăgiri, mîndrie, pentru, el l-a răspunde mai în ghimă, eral în serios, ca acea celebră spiră în- truzine pe care numai el și-o putea permite în perimetrul artei. Numirea emblematică s-a dovedit fatală artiștilor medicilor. Procedul s-a subliniat oare o stranie pauză spirituală. Într-un portret, cu orice artificii unei ajutoare, vrem să vedem omul. Mal ales cînd portretul reprezintă o persoană cu stare civilă precisă. Fascinația nu este numai a pictorului. Ci și a celor care-au servit de model. Este un fel de genuinare și de supraviețuire. Burgheziul lui Rembrandt, cu toată stîngăcia lor, au întuit celebritatea. Stupiditatea lor este dublată de o genială violență. Din podoare poate și nonconformism, dar mai ales dintr-o nevoie intimă de cunoaștere, de înțelegere cîl mai adîncă, la o limită altfel greu de pătrunsă, au născut celebritate să exprime, prin ființă palpabilă, latura concentrată a umanității. Crea-torul surprînzîndu-se pe sine în ipostază de model exemplar. Celebrele autoportrete ale lui Luchian, Andreescu, Pălădy sînt pentru acești artiști un motiv în plus de a comunica mal direct chîntăsența unei opere. Artelor poezice sînt canonizate prin proprie reprezentare figurată. Nu însingurarea, nu boala, nu încrîncenarea, ci noblețea, demnitatea, voința transpar în aceste autoportrete, depășind materia către spirital profund ce-o animă și-l dă sens. Pot vedea oare mal bine cel din afară ? Portretul dedicat de Paciurea

muzică m „Brevis” Quartetul, formația armonioasă care ofera interpretelor aut satisfacția de a-și dovedi timbrul personal cît și cea de integrare în plînditate polifonică, quartetul este parca un simbol al înțelegerii. Imi amintesc cum, într-o seară de vară, într-un sat de lîngă Sibiu am văzut o familie de țărani - părinții și cei doi feciori - adunîndu-se în jurul unui quartet de Haydn... desi abia se înteseră de la muzică. Una din cele mai frumoase seri, pentru care Haydn scrisese parca anume înțelețele și blînde sale pagini. Sub egida „Cîntării României” am ascultat duminică 30 ianuarie, la Sala Mică, recitalul unei formații de tînrăți - quartetul „Brevis”, alcătuit din solistii Radu Paraschivescu (vioară I), Adriana Ivan Iacobovici (vioară II), Adriana Filip-Chirilou (violă), Mariana Kauntz (violoncel). Cuvîntul cheie pentru interpretarea oferită a fost „sensibilitate” - una din cele mai subtile apropieri de idee și sunet. Ce-l drept, programul romantic impunea acest lucru. Quartetul nr. 29 în la minor de Schubert ne-a surprins de la primele măsuri cu neliniște, zumzetul de întrebări despre soarta lumii, în care tema cîntată atît de luminos și curat de vioară I se năștea parca de la sine. Acel lamento pe țesătura de optimii în piano cuprîndea și nucleele de dramatism și avînt, începutul jocurilor de nuanțe din dezvoltare. Adevărată pun- țate de puritate cîmpenească între două valuri de nostalgie. Andantino-ul „Rosamundei” cu dialoguri pe un fond de acompaniament alcătuit par- că din albine și izvoare, ne-a dus spre Menuet, acea misterioasă parte a III-a care îmurește sensul lucrării. Așa înțelegem „Zeii Greciei” este întrebarea

alteier te ar posta redacției

TARIF: E o anumită tensiune și un patos citadată convinsă. Si poate chiar mai mult. Să vedem însă ce mai urmează.

SIMON PETRE: Lucruri în general modeste, convenționale, printre care, însă, unora, se ivesc și unele accente demne de interes și dătătoare de speranță (mai ales în „Scrisoare patriei”, „Păstel cu țară”, „Instanțaneu”).

IOAN IOSIF EUFROSINA STEFAN: Migală, acuratețe, o anume îndeminare prozodică, într-un efort neînșelător din păcate, de un bar desebit, efort tributar în privința dezbaterii „lucru” poetic, a atmosferei și „aluziilor”, a motivelor tematice, chiar și a imaginilor și a lexicului etc., nu și în ce privește nivelul performanțelor lirice marilor maeștri străvechi ai anului erotic. Întregul manuscris, desalt, are aerul unei traduceri, cam „stînse”, de fidelitate imediată, nu și inspirate, din texte peste care au trecut veacuri numeroase...

ELIANA: Nu e rău, pentru început. Se poate, firește, și mai bine și sperăm să fie așa în viitoarele plăci.

OTEAUN V. DOINA: Paginile trimise sînt mai interesante prin faptele de viață cuprinse, relatate lor fiind încă destul de stingace. E și firesc să fie așa, fiindcă în viața de zi cu zi a scriitorului se reduce în privința literaturii și poate încă nu ne îngăim de pregătirea școlară insuficientă. De aceea, primul sfat pe care vi-l putem da este să vă străduiți, în ciuda tuturor greutăților, să vă concentrați studiile. E bine, de asemenea, să vă continuați și povestirea (ce, oricum, un exercițiu util), dar, mai cu seamă, să vă dedicați cea mai mare parte a timpului, lecturii. Scrieți-ne din când în când, cum merge lucrurile și, prin una-alta, puneți pe hirtie și întimpăriile de după „I”, pe care intenționați să ni le povestiți. Vă dorim succes!

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

ST. PENTEK: N-am găsit, în plerurile trimise, temeiuri suficient de clare pentru înscrierea dv. în rîndurile celor „aleși” (iar scrisorile dv. lingvistice nu sînt de nici un ajutor, în acest sens...). Pare să fie, mai degrabă, vorba de un soi de mirare a poeziei, o vinturare frenetică, nesfîrșită, de vorbe care nu prea izbutesc să spună ceva, să emită vibrație, un zvon, să exprime o stare, un gând etc. Infrigurarea cu care par să capete un aer de poezie (înșelător pentru cititorul mai puțin avizat), cum se întimplă, bunăoară, în „Sintem singuri”, nu acosta este „metoda” de lucru, mai ales în cazul unui condei încă neformat, dar încă își caută mijloacele și drumul (adevăratele metode, modalități, „secrete de fabricație” etc., le veți putea descoperi abia după ce veți avea mai multă experiență, mai multă încredere în voi și în lucrurile voastre, mai profund, mai insistenț, mai gînd etc. mai curios, asupra operei și experiențelor marilor creatori de poezie). Scrieți (și trimiteți) mai puțin, mai „zgriclit”, mai surprins, mai selectiv, și vom vedea ce va mai fi.

V. BALTAZAR: Încă nu e ceea ce trebuie, dar nu lipsesc unele semne de speranță.

STELA BICA: Multă sensibilitate și amărăciune, care uneori se traduce într-un zvon liric discret, timid, dar nu lipsit de perspective. Stăruiti.

M. MĂGUREANU: Delicată, sensibilă, lirică, „Povestea pentru Lulu”. Dar cam firavă, inconsistentă.

ION DUNCA: Nu mai ținem minte antecedentele de care vorbim. Ele sînt, desigur, plauzibile, în lumina textelor de acum. Care, însă, dincolo de vesele calități (reale și, mai ales, potențiale) au și niște mari curbururi: un retorism aligător, o ebulție verbală tulbură, antrenînd multe impurități și „materiale” parazitare și amenințînd tonalitatea structurii, sensibile, cîntecul, mesajul poemelor. Cele mai interesante pagini (nescuțite nici ele de neajururile pomenite) ni s-au părut: „Ece homo”, „Spre galaxii”, „Auzind pașii”, „Părăsește cupola”. Nu vă putem prezenta, deocamdată, cum ați dorit, dar vom alege ceva.

Geo Dumitrescu

Geometria

Majoratul olimpic

Tudor George

Intimplări cu scriitori

Am fost hipnotizat de Iosefina

șoimii au trecut dumărea

IV

● Vă amintim cum începe romanul lui D. Băluțiu...

● Împăratul Rusiei publică faimosul manifest...

● Tarul trece în revistă trupele pregătite de a intra...

● După trecerea în revistă a corpului al VIII-lea...

● Ordinul Tarului Alexandru adresat trupelor...

De străji la Dealul. Reproducerea din ziarul 'Războiul'...

De străji la Dealul. Reproducerea din ziarul 'Războiul'...

De străji la Dealul. Reproducerea din ziarul 'Războiul'...

● Marșul ducelui Nicolae adresat trupelor...

● Marșul ducelui Nicolae adresat trupelor...

● Marșul ducelui Nicolae adresat trupelor...

● Frig și vini tăioase. Baronul Stuart, consulul...

● Regimentul 13 dorobanți ocupă poziție de luptă...

● ...Indată ce ne-am instalat în acest sat, am început...

● ...Indată ce ne-am instalat în acest sat, am început...

Petru Vintilă

Va urma

colocviile «Luceafărului»

Despre responsabilitățile tinerilor regizori (II)

ALEXA VISARION: Pentru mine, teatrul...

ALEXANDRU TOCILESCU: Dacă l-ai găsit...

ALEXANDRU TOCILESCU: Faptul meu de a gândi...

ALEXANDRU TOCILESCU: Există vreunul din spectacolele...

ALEXANDRU TOCILESCU: Am un text, Pericles...

DAN MICU: Cred că aproape fără excepție, spectacolele...

VALENTIN SILVESTRU: Să mă lăsați să vă prezint...

VALENTIN SILVESTRU: Să mă lăsați să vă prezint...

repertoriul programatic, promulgând literatura...

DAN MICU: În ce mă privește am vrut să arăt...

ALEXANDRU TOCILESCU: Nu concepem direct...

DAN MICU: Eu am pus în scenă trei piese...

VALENTIN SILVESTRU: Dumeavoastră vă convins...

DAN MICU: Am făcut acest lucru cu Ion Negoi...

ALEXA VISARION: Vă referiți la o intervenție...

DAN MICU: Pentru mine, până acum, dialogul...

ALEXA VISARION: Vă referiți la o intervenție...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

cazul lui Baranga, Sică Alexandrescu s-a hătut...

JULIAN VIȘA: Un program regional trebuie...

VALENTIN SILVESTRU: Dumeavoastră vă convins...

ALEXA VISARION: Ceea ce putem noi face, și e...

VALENTIN SILVESTRU: Un program implică...

MARIUS ROBESCU: Mă gândesc că regizorul...

VALENTIN SILVESTRU: Ideea lui Marius Robescu...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

cazul lui Baranga, Sică Alexandrescu s-a hătut...

JULIAN VIȘA: Un program regional trebuie...

VALENTIN SILVESTRU: Dumeavoastră vă convins...

ALEXA VISARION: Ceea ce putem noi face, și e...

VALENTIN SILVESTRU: Un program implică...

MARIUS ROBESCU: Mă gândesc că regizorul...

VALENTIN SILVESTRU: Ideea lui Marius Robescu...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

VALENTIN SILVESTRU: Sînt surprins de o anumită...

scenică strictă. E activ, e talentat, are idei dar...

ALEXANDRU TOCILESCU: Eu lucrez, la Pitești...

JULIAN VIȘA: Eu am făcut o experiență după...

ALEXANDRU TOCILESCU: La noi, la Pitești, Tudor...

VALENTIN SILVESTRU: Aceste experiențe de atragere...

Masă rotundă organizată de Marius Robescu și Valentin Silvestru

N.B. Publicul mass rotundă cu eliza dintre cei...

REDACTIA: București, Piața Școlii Nr. 1, tel. 17 32 09

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

COLEGIUL DE REDACȚIE Redactor șef: Nicolae Dragoș

L

ADMINISTRAȚIA: Șoseaua Kiseleff 10 tel. 18 33 99